Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Berlioz Investment Fund SA/ Directeur de l'administration des contributions directes

(Sprawa C-682/15) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania — Artykuł 1 ust. 1 — Artykuł 5 — Wniosek o przekazanie informacji skierowany do osoby trzeciej — Odmowa udzielenia odpowiedzi — Sankcja — Pojęcie „przewidywalnego związku" informacji, których dotyczy wniosek — Kontrola organu współpracującego — Kontrola sądowa — Zakres — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 51 — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Artykuł 47 — Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem — Dostęp sądu i osoby trzeciej do wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący)

(2017/C 239/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlioz Investment Fund SA

Strona pozwana: Directeur de l'administration des contributions directes

Sentencja

1) *Artykuł 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie stosuje prawo Unii w rozumieniu tego przepisu i w konsekwencji Karta praw podstawowych Unii Europejskiej znajduje zastosowanie, w sytuacji gdy w swoim ustawodawstwie państwo to przewiduje sankcję pieniężną wobec adresata decyzji, który odmawia udzielenia informacji w ramach wymiany pomiędzy organami podatkowymi, uzasadnionej w szczególności przepisami dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG.*

2) *Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że adresat decyzji, na którego nałożona została sankcja pieniężna za niewykonanie decyzji administracyjnej nakazującej mu przekazanie informacji w ramach wymiany między krajowymi organami podatkowymi na podstawie dyrektywy 2011/16, ma prawo zakwestionować zgodność z prawem tej decyzji.*

3) *Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że „przewidywalny związek" informacji, o przekazanie których zwróciło się państwo członkowskie do innego państwa członkowskiego, stanowi przesłankę, którą musi spełnić wniosek o przekazanie informacji, aby zaistniał obowiązek udzielenia odpowiedzi na ten wniosek przez współpracujące państwo członkowskie, a tym samym przesłankę zgodności z prawem decyzji nakazowej skierowanej przez to państwo członkowskie do adresata decyzji oraz sankcji nałożonej na niego z uwagi na niewykonanie tej decyzji.*

4) *Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że kontrola organu współpracującego, do którego na podstawie tej dyrektywy wpłynął wniosek organu wnioskującego o przekazanie informacji, nie ogranicza się do formalnej prawidłowości tego wniosku, ale ma umożliwić również temu organowi współpracującemu ustalenie, że żądane informacje nie pozostają bez żadnego przewidywalnego związku z tożsamością danego podatnika i tożsamością ewentualnie wskazanej osoby trzeciej, jak też wymogami danego postępowania podatkowego. Te dwa przepisy dyrektywy 2011/16 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach wniesionej przez adresata decyzji skargi na sankcję, która została na niego nałożona przez organ współpracujący z uwagi na niewykonanie decyzji nakazowej przyjętej przez ten organ w wyniku wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący na podstawie dyrektywy 2011/16, sąd krajowy jest właściwy nie tylko w zakresie zmiany nałożonej sankcji, ale również w zakresie kontroli zgodności z prawem decyzji nakazowej. Co się tyczy przesłanki zgodności z prawem tejże decyzji w odniesieniu do przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, sądowa kontrola ogranicza się do badania oczywistego braku takiego związku.*

5) *Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach kontroli sądowej przeprowadzanej przez sąd współpracującego państwa członkowskiego sąd ten powinien mieć dostęp do wniosku o przekazanie informacji skierowanego przez wnioskujące państwo członkowskie do współpracującego państwa członkowskiego. Adresatowi decyzji nie przysługuje natomiast prawo dostępu do pełnego wniosku o przekazanie informacji, który zgodnie z art. 16 dyrektywy 2011/16 ma charakter poufny. Aby mógł on w pełni bronić swych racji przed sądem w odniesieniu do braku przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, wystarcza co do zasady, aby dysponował on informacjami, o których mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy.*

([1]) Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Douai – Francja) – Wenceslas de Lobkowicz/Ministère des Finances et des Comptes publics

(Sprawa C-690/15) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Urzędnik Unii Europejskiej — Regulamin pracowniczy — Obowiązkowa przynależność do systemu zabezpieczenia społecznego instytucji Unii Europejskiej — Dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim — Podleganie na mocy prawa państwa członkowskiego obowiązkowi zapłaty powszechnych składek na zabezpieczenie społeczne, opłaty socjalnej i składek uzupełniających — Udział w finansowaniu systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego)

(2017/C 239/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Douai

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wenceslas de Lobkowicz

Strona pozwana: Ministère des Finances et des Comptes publics

Sentencja

Artykuł 14 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiącego załącznik do traktatów UE, FUE i Euratom, a także przepisy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej dotyczące systemu zabezpieczenia społecznego wspólnego dla instytucji Unii należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, które przewiduje, że dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim przez urzędnika Unii Europejskiej, który ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w tym państwie członkowskim, podlegają składkom i opłatom socjalnym przeznaczonym na finansowanie systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego.

([1]) Dz.U. C 98 z 14.03.2016.